View the original article

СУСПІЛЬСТВО

«Згадка про Україну – неймовірно важлива зараз, коли Трамп називає своїм другом Путіна»: режисер стрічки, що взяла «Еммі»

«Настоящее время» Ігор Шевчук

25 листопада 2026, 14:15

Герої фільму «24 години в зоні ураження»

Документальна стрічка «24 години в зоні ураження» (або «24 години в «кілзоні», англ. 24 Hours in the Kill Zone) британського телеканалу Sky News, знята разом із українськими штурмовиками за кілька сотень метрів від російських позицій, здобула премію «Еммі» – одну з головних світових нагород у царині телебачення.

В інтерв'ю телевізійній та онлайн-мережі «Настоящее время» (створена Радіо Свобода для російськомовної аудиторії) її продюсер, український режисер Азад

Сафаров, розповів про добу під ударами дронів, шестигодинну евакуацію пораненого та про те, чому ця відзнака важлива для утримання уваги світу до війни Росії проти України.

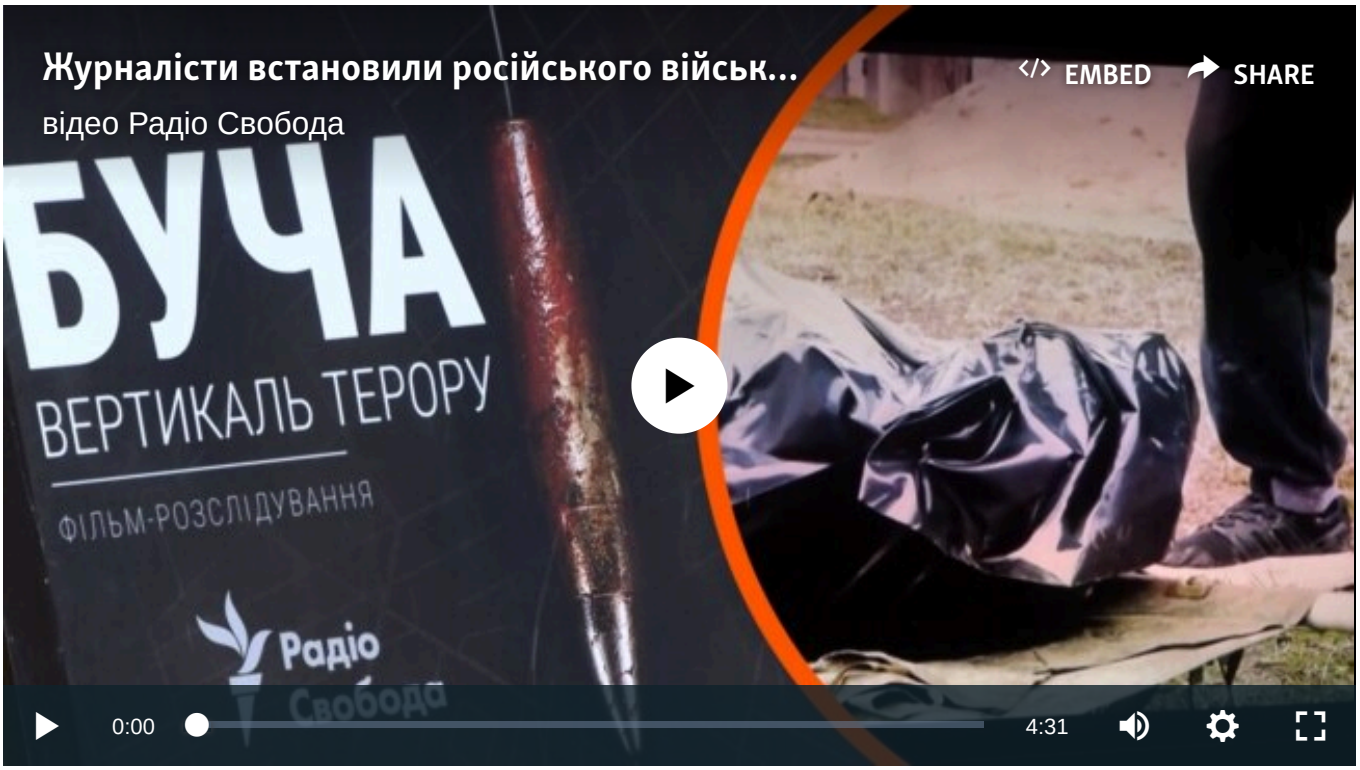
Фільм «24 години в зоні ураження» зняли в жовтні 2025 року на сході України. Кореспондент **Джон Спаркс** і знімальна група провели добу на передовій разом із бійцями українського штурмового батальйону «Сила Свободи» 4-ї бригади Нацгвардії «Рубіж».

Українські позиції розташовувалися лише за кілька сотень метрів від позицій російських військових – під постійними ударами їхніх безпілотників. У стрічці, зокрема, продемонстрували вихід екіпажу з підбитого танка та шестигодинну рятувальну операцію з евакуації поранених за допомогою наземного дрона.

View the media content

Продюсером фільму був **Азад Сафаров** – уродженець Баку та український режисер, який у дитинстві в 1990-х роках переїхав із батьками до Донецька.

Кар'єра Сафарова на українському телебаченні почалася зі зйомок Євромайдану в листопаді 2013 року: тоді його побили в прямому ефірі бійці спецпідрозділу «Беркут», підконтрольні тодішньому президенту Віктору Януковичу (згодом він утік із країни й осів у Росії). У 2023 році команда Сафарова вже здобувала «Еммі» в цій же новинній категорії – за висвітлення боїв за Бучу та Ірпінь навесні 2022 року.

ЗАВАНТАЖИТИ

Кореспондент Джон Спаркс, отримуючи нагороду, сказав: «Ми хотіли розповісти історію про війну в Україні і про те, як ця війна стрімко змінюється, і це матиме наслідки для всіх нас. Ми хотіли побачити це і відчути – бажано, не загинувши при цьому».

Сафаров розповів про свої враження і стрічку детальніше мережі «Настоящее время».

View the media content

– Якими були ваші перші емоції в ту мить, коли зі сцени в Нью-Йорку прозвучала назва вашого фільму? Чи розраховували ви на перемогу?

– Я досі ще не відійшов від емоцій. Думаю, що мені завжди вірилося в краще, ти завжди думаєш, що Україна й українці точно розраховують на перемогу. Але знаєте, як вас там розсаджують? Це величезний зал, і всі думають: «Ви сидите в кінці, отже, нагорода дістанеться не вам».

Та в ту секунду, коли дійшли до оголошення номінантів, мені дуже хотілося, щоб ця відзнака поїхала саме в Україну. Було якесь відчуття, що саме так усе й має бути. Бо серед номінантів ми були єдиним фільмом з України, і мені дуже хотілося, щоб зі сцени прозвучало ім'я, назва батальйону й згадали матеріал, який ми привезли.

Ми дуже вдячні цим хлопцям, ми надзвичайно пишаємося тим, що вони роблять, наскільки креативно вони захищають Україну та б'ються проти росіян. Ми хотіли, щоб виграли саме вони, хотіли, щоб про них сказали зі сцени. І ця мить, коли оголосили нас, – це було щось неймовірне! Просто все зупинилося, і я йшов до сцени мов у тумані – це було щось неймовірне.

І ще, знаєте, цього року організатори «Еммі» об'єднали всіх номінантів разом. І це було так сюрреалістично та дивно: тут оголошують комедії, якісь мінісеріали, а тут же поруч відзначають фільм про надзвичайно важку роботу наших воїнів. І ці емоції – просто сюрреалізм.

Це треба якось переварити, пережити, але відчуття в мене просто неймовірні. І я дуже радий, що в нинішні важкі часи, коли Росія тероризує українців щоденними атаками, нам вдалося принести в Україну хоча б крихітну класну новину – щоб люди пораділи, щоб вони хоча б трохи видихнули, щоб зрозуміли, що про них почули, що про них розповідають.

І дуже круто, що це престижна, велика нагорода. Що всюди писатимуть про перемогу фільму про Україну, зокрема й в іноземних медіа – це ще важливіше. І ось це відчуття, коли ти читаєш зараз стрічку й бачиш, як радіють люди, – і тобі теж прямо дуже добре стає від того, що ти зміг щось їм принести.

– Ви провели добу на передовій, лише за 200 метрів від російських позицій, під постійними ударами дронів. Що ви зі знімальною групою відчували в ті години? Особливо під час шестигодинної рятувальної операції? Що найсильніше врізалося в пам'ять?

– Я не пам'ятаю, чи було між позиціями 200 метрів, але ми точно були дуже близько до ворога. Ми точно заходили туди з ризиком і виходили теж із ризиком. І поки ми там перебували, ми дуже багато всього чули щодо обстрілів.

Один із героїв фільму «24 години в зоні ураження»

Найбільше мене вразило саме розуміння того, наскільки українські військові цінують життя своїх побратимів. Так, у них тривали поточні операції, були завдання зі знищення ворога, але для них надзвичайно важливо було врятувати своїх братів. І я на 100% упевнений, що це відбувалося не тому, що там перебували ми – знімальна група. Вони діяли як єдиний організм! Там був момент, коли на відстані один військовий вимірював пульс пораненому, і в ту мить усе затихло в штабі, усі просто затамували подих. Це був просто неймовірний момент усвідомлення того, наскільки наші все ж таки цінують життя.

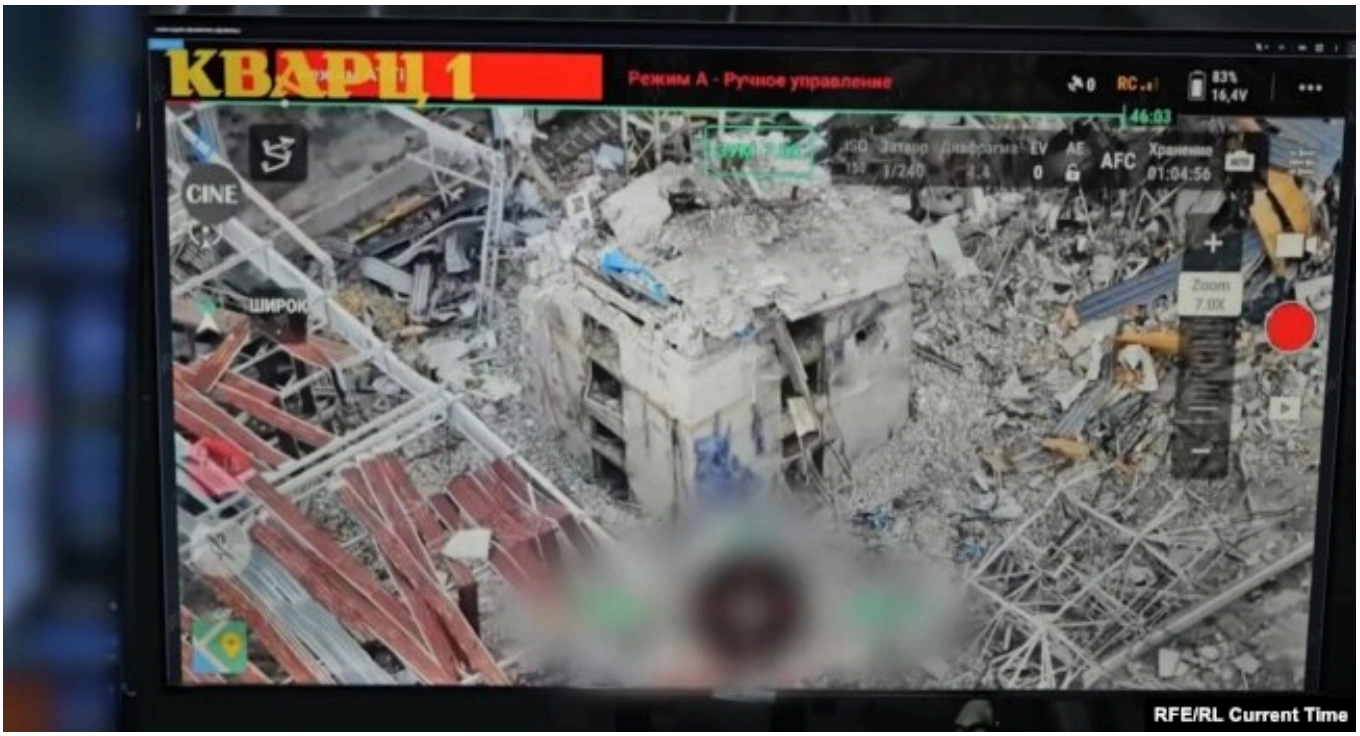
Це не росіяни, які відправляють на «м'ясо», на забій своїх військових. Це українці, які бережуть своїх, які організовують просто неймовірну рятувальну операцію посеред ночі. І там було стільки нервів, стільки переживань, стільки всього! І командири теж сиділи 24 години, не йшли відпочивати: вони чекали, поки пораненого нарешті врятують. Цей момент для нас був дуже важливим.

View the media content

І мене вразило, як іноземці це побачили. Вони були надзвичайно вражені тим, що командир сидить у штабі й не виходить звідти ні поїсти, ні попити, нічого – поки не переконається, що військового забрали!

Взагалі чого тільки там не відбувалося протягом цих 24 годин! І наступальна операція, і взяття в полон російських військових. І це теж показало, що наші насправді пропонують російським військовим здатися в полон – я сумніваюся, що російські військові так робили з українцями. І це відкрило іноземцям інший бік українців – людяність. Тому там відбувалося просто щось неймовірне.

І ми розуміли, коли звідти вийшли: Боже, це ж ми там були лише одну добу!! А що там відбувається з нашими військовими постійно? Уявіть собі: одне за одним, одне за одним, і так безперервно, і вони мають реагувати дуже швидко. Вони повинні ухвалювати рішення дуже швидко, часом дуже креативно, дуже нестандартно. І ось це вражало й вражає нас досі.

Кадр з дрона українських військових у стрічці «24 години в зоні ураження»

– Ваш фільм був єдиною роботою про Україну серед цьогорічних номінантів на премію Emmy. На вашу думку, наскільки ця відзнака допоможе знову привернути увагу західної аудиторії та світових медіа до війни Росії проти України?

– По-перше, усі вражені роботою українських військових, а по-друге – тим, наскільки команді вдалося подати цей репортаж як живий. Коли ти його дивишся, то сам, затамувавши подих, щохвилини чекаєш на якісь зміни, якусь подію, якесь рішення, якийсь порятунок. Ти почуваєшся так, ніби перебуваєш там усередині, у цьому штабі. І ти разом з ними всіма. І ти просто видихаєш, коли дізнаєшся, що військового врятували.

Тому відгуки й від журі, які нам казали про це неофіційно, і від колег – дуже-дуже високі.

Чи сподіваюся я, що перемога допоможе привернути увагу до війни Росії проти України? Звісно, сподіваюся. Будь-яка згадка про Україну – це неймовірно важливо для нас зараз, у критичні часи, коли Трамп називає своїм другом Путіна.

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Трамп підписав фото з Путіним «мій друг» і видав Тегеранську конференцію за Ялтинську

Тож нам надзвичайно важливо, щоб Україна була всюди, щоб Україна була на слуху, була в медіа. А коли фільм про Україну й українських військових перемагає на «Еммі» – це вдесятеро крутіша подія, надзвичайно важлива для нас, бо американські медіа точно про це напишуть. І не лише американські.

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Українці відчувають цю ситуацію»: Павло Остріков про зйомки і феномен свого фільму «Ти – Космос»

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Розписи оживають». Інтерв’ю з митцем та співрежисером «Порцелянової війни» Славою Леонтьєвим

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Тиждень українського кіно: у Празі покажуть документальні фільми Радіо Свобода про війну Росії проти України

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Фільм Радіо Свобода «Поверніть мені ім’я» про справу життя Олексія Юкова здобув міжнародну премію AIB

Україна | Світ | Культура | Суспільство | Важливе на Свободі | Війна

© Радіо Свобода, 2026 | Усі права застережено.